

Józan esti tervek egy meddő órán

Magam vagyok, nagyon. Nem tudom, szoktál-e gondolni erre? – Rámesteledett ma is, ám messze még az éjszaka, van még időm, hogy felkészüljek rá. – Elhatároztam, lázas polip-karjait türelmesen és szelíden, újra és újra, lefejtem majd testemről. Ha kell, hajnalig birkózom majd vele, de nem fogok többé elmerülni a vágy izzó bugyraiban. – A parázsló sötétben nem fogom többé felidézni a hangod, mondataid. Alakod. – Mert piccsé változott miattad az ágyam, s pribékek ólálkodnak a házunk körül. Dorisz kutyánk hűségesen ugatja őket, mire én még inkább félek. Néha annyira félek, hogy fel kell kelnem. Ülök a lámpafényben, szívom, ki tudja hanyadik cigarettám, s várom, jöjjön, aminek jönnie kell. – Nos, ennek vége lesz. Mélyen magamba rejtelek; majd találok számodra magamban egy biztonságos rejteket. – Hozzáférhetetlenné teszek a magam számára is. – Így talán elviselhetőbb lesz, hogy nem lehetek Veled, nem lehetsz velem. Így talán elviselhetőbb lesz a remény. – Napközben szép szerelmes verseket fogok majd írni, ha sikerül. – Nem Rólad és rólam; magáról a szerelemről. A csodás szerelemről, amiről majdnem lemondtam már, s most ismerni szeretném. – Ha hiába várnálak, így is iszonyú lesz. Ha hiába várnálak, az a halálom lesz, de én nem veszem majd észre.

Palics, 1996. január 17.